

ми е стара“, думаше той на купувачитѣ, „като я продамъ, ще си купя по-млада“. Купувачитѣ разбраха, че иматъ работа съ глупавъ старецъ. Дадоха му една цѣна и взеха кобилата.

Старецътъ тръгна изъ пазаря да дири по-млада.

Прѣзъ това врѣме нѣколко души отъ купувачитѣ остригаха опашката и гривата на дѣдовата Петрова кобила. На челото и опашката ѝ вързаха червени и сини ширити. Тѣй стѣкмена тя изглеждаше 5 годишна. Изведоха я наново въ пазаря. Тукъ-тамъ дѣдо Петъръ се намѣри прѣдъ своята кобилка. Продавачътъ ѝ го увѣри, че е млада и кротка. Старецътъ повѣрва и я купи. Той даде взетитѣ пари и още 50 лева. Дѣдо Петъръ не знаеше да чете и пише. Въ свидѣтелството той не позна, че отъ него е купена тази кобила.

Слѣдъ обѣдъ всички си отидоха. Дѣдо Петъръ поведе кобилката къмъ дома си. Като стигна въ село, добитѣка бѣ се прибралъ. Старецътъ влѣзе въ двора си. Младата кобилка изцвили. Кончето се обади. Пустнаха го и то почна да бозае. Всички останаха смаяни. Бабата разбра, че кобилата е тѣхната. Чудеше се само защо е подстригана.

Старецътъ разказа какво му се е случило. Отъ този день той обикна още по-вече училището. И се повтаряше: „Слѣпъ е който не знае да чете и пише“.

